ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Νοεμβρίου 1953 | ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ | Ἀριθμὸς φύλλου 326

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

Ν. Δ. 2730. Περὶ κυρώσεως τῆς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας Συμφωνίας διὰ τὸν ὁριστικὸν διακανονισμὸν τῶν ἀπορρεόντων ἐκ τῶν οἰκονομικῶν τῆς μεταξὺ τῶν Συμμάχων καὶ Συνησπισμένων Δυνάμεων καὶ τῆς Ἰταλίας Συνθήκης Εἰρήνης ζητημάτων, ἅτινα παρέμειναν ἐκκρεμῆ μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν 1

Ν. Δ. 2733. Περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1036 ἀπὸ 12.10.1953 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου διὰ τῆς ὁποίας ἐκυρώθη ἡ ἐν Ἀθήναις τὴν 12ην Ὀκτωβρίου 1953 ὑπογραφεῖσα Συμφωνία μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς «περὶ στρατιωτικῶν εὐκολιῶν» 2

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

(1)

ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ ὑπ' ἀριθ. 2730.

Περὶ κυρώσεως τῆς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας Συμφωνίας διὰ τὸν ὁριστικὸν διακανονισμὸν τῶν ἀπορρεόντων ἐκ τῶν οἰκονομικῶν τῆς μεταξὺ τῶν Συμμάχων καὶ Συνησπισμένων Δυνάμεων καὶ τῆς Ἰταλίας Συνθήκης Εἰρήνης ζητημάτων, ἅτινα παρέμειναν ἐκκρεμῆ μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν.

ΠΑΥΛΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου 1953 σύμφωνον γνώμην τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1.

Κυροῦται καὶ ἔχει πλήρη ἰσχὺν νόμου ἡ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας ὑπογραφεῖσα ἐν Ρώμῃ τὴν 5ην Αὐγούστου 1953 Συμφωνία μετὰ τῶν προσηρτημένων αὐτῇ παραρτημάτων «περὶ τοῦ ὁριστικοῦ διακανονισμοῦ τῶν ἀπορρεόντων οἰκονομικῶν ζητημάτων ἐκ τῆς μεταξὺ τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν Συμμάχων καὶ Συνησπισμένων Δυνάμεων Συνθήκης Εἰρήνης καὶ παραμεινάντων ἐκκρεμῶν μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν», ἧς τὸ κείμενον ἕπεται ἐν γαλλικῷ πρωτοτύπῳ καὶ ἑλληνικῇ μεταφράσει.

Ἄρθρον 2.

1. Ἐκ τοῦ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 2 τῆς ὡς ἄνω Συμφωνίας καταβληθησομένου ὑπὸ τῆς Ἰταλίας χρηματικοῦ ποσοῦ ἐκ σια δέκα ἕξ ἑκατομμύρια δέκα ἐννέα χιλιάδες πεντακόσιαι ὀγδοήκοντα Λιρέτται (2.616.019.580) θέλουσι διατεθῆ διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν δικαιούχων φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων τῶν ὑποβαλόντων ἐμπροθέσμως κατὰ τὰς ἰσχυούσας διατάξεις σχετικὴν αἴτησιν ἀποζημιώσεως ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων Ἑλληνικῶν Ἀρχῶν (ὡς το ούτων λογ ζομένων καὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ν.Δ. 470]1947 ἐγκύρως ὑποβληθ ισῶν) καὶ ὑπὲρ ὧν ἀναγνωρίζεται δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 78 τῆς μετὰ τῆς Ἰταλίας Συνθήκης Εἰρήνης καθ' ἣν ἔννοιαν ἔτυχον αὗται ἐφαρμογῆς ὑπὸ τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς Συνθήκης συσταθέντων ἢ ὑπὸ ταύτης προβλεπομένων ὀργάνων καὶ κατὰ τὴν διὰ τοῦ παρόντος Ν. Δ. κυρουμένην ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1953 ἀπόφασιν τῆς Ἑλληνοϊταλικῆς Ἐπιτροπῆς Συνδιαλλαγῆς τῆς συσταθείσης συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 83 τῆς ὡς ἄνω Συνθήκης ὡς καὶ κατὰ τὰς ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ διατυπωθείσας κεχωρισμένως γνώμας τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

2. Παρατείνεται δι' ἕνα ἀκόμη μῆνα ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Ν. Δ. ἡ προθεσμία τῆς ὑποβολῆς αἰτήσεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἐκ μέρους τῶν δικαιουμένων τοιαύτης προσώπων ἀπαχθέντων ἐν Ἰταλίᾳ μετὰ τὴν 10ην Ἰουνίου 1940, ὡς καὶ τῶν ἐφέδρων καὶ ἐθελοντῶν τοῦ πολέμου 1940 — 1945 Δωδεκανησίων τὴν καταγωγὴν ἢ τῶν συζύγων αὐτῶν.

Ἄρθρον 3.

Τὸ ὡς ἄνω ποσὸν κατανέμεται κατὰ κατηγορίας δικαιούχων κατὰ τὴν ἑξῆς ἀναλογίαν. 1) Διὰ τοὺς διαμένοντας ἐν Ἰταλίᾳ ἢ καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλ' ὑποστάντας ζημίας ἐντὸς τοῦ μητροπολιτικοῦ Ἰταλικοῦ ἐδάφους, ποσὸν ἑνὸς δισεκατομμυρίου τριακοσίων ἑκατομμυρίων Λιρεττῶν (1.300.000.000). 2) διὰ τοὺς διαμένοντας ἐν ταῖς τέως Ἰταλικαῖς ἀποικίαις ἐν Ἀφρικῇ ἢ καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλ' ὑποστάντας ζημίας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους αὐτῶν, ποσὸν τετρακοσίων τεσσαράκοντα ἑκατομμυρίων Λιρεττῶν (440.000.000), 3) Δι' ἀποζημίωσιν τῶν πλοιοκτητῶν διὰ τὴν στέρησιν τῆς χρήσεως παντὸς εἴδους πλωτῶν μέσων, συνεπείᾳ ἐπιτάξεως, μεσεγγυήσεως, κατακρατήσεως ἢ ἄλλως πως χρησιμοποιήσεως αὐτῶν ἐκ μέρους τῶν Ἰταλικῶν ἀρχῶν ὁπουδήποτε γενομένης, ποσὸν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα πέντε ἑκατομμυρίων Λιρεττῶν (175.000.000). 4) Διὰ τοὺς διαμένοντας ἐν Δωδεκανήσῳ ἢ καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλ' ὑποστάντας ζημίας ἐν αὐτῇ, ποσὸν πεντακοσίων ἑκατομμυρίων Λιρεττῶν (500.000.000). καὶ 5) Δι' ἀποζημίωσιν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ἀπαχθέντων προσώπων μετὰ τὴν 10ην Ἰουνίου 1940, ποσὸν διακοσίων ἑνὸς ἑκατομμυρίων δέκα ἐννέα χιλιάδων πεντακοσίων ὀγδοήκοντα Λιρεττῶν (201.019.580), λόγῳ ἀπωλείας κινητῶν πραγμάτων ἀνηκόντων αὐτοῖς.

Ἄρθρον 4.

Διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν κατὰ τὸ προκυρούμενον ἄρθ

τῶν δικαιούχων καταβλητέου ποσοῦ συνιστῶνται αἱ ἑξῆς ἐπιτροπαί :

1. Μία ἐν Ἰταλίᾳ, ἑδρεύουσα ἐν Ρώμῃ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ὁποίας ὑπάγονται αἱ αἰτήσεις αἱ ἀφορῶσαι εἰς ἐπενεχθείσας ζημίας ἐντὸς τοῦ μητροπολιτικοῦ Ἰταλικοῦ ἐδάφους, τοῦ ἐλευθέρου ἐδάφους τῆς Τεργέστης, τῶν ἐκχωρηθέντων δυνάμει τῆς μετὰ τῆς Ἰταλίας Συνθήκης Εἰρήνης πρώην Ἰταλικῶν ἐδαφῶν, ἐξαιρέσει τῆς Δωδεκανήσου, αἱ αἰτήσεις διὰ ζημίας τοῦ ἐδαφ. 3 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 3, ὡς καὶ αἱ αἰτήσεις διὰ ζημίας ἃς ὑπέστησαν πρόσωπα ἀπαγθέντα εἰς Ἰταλίαν διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, ἀπαρτιζομένη ἐξ ἑνὸς Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας, ἑνὸς τῶν εἰδικῶν Νομικῶν Συμβούλων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἢ ἑνὸς καθηγητοῦ τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου ἢ ἰσοτίμου ἀνωτάτης Σχολῆς καὶ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἢ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς ὁρίζεται ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, τὸ δὲ ἀναγκαῖον βοηθητικὸν προσωπικόν, μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερβῇ τοὺς πέντε ὑπαλλήλους προσλαμβάνεται κατ' ἀναλογίαν δύο ἐκ τῶν ὑπηρετούντων ὑπαλλήλων παρὰ τῷ Γραφείῳ Ἐπανορθώσεων τῆς ἐν Ρώμῃ Ἑλληνικῆς Πρεσβείας, καὶ τριῶν ἀπ' εὐθείας διὰ πράξεως τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ.

2. Μία ἐν Τριπόλει Λιβύης, εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς ὁποίας ὑπάγονται αἱ ὑποβληθεῖσαι αἰτήσεις αἱ ἀφορῶσαι εἰς ἐπενεχθείσας ζημίας ἐν ταῖς τέως Ἰταλικαῖς ἀποικίαις ἐν Ἀφρικῇ, ἀποτελουμένη ἐξ ἑνὸς Παρέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἑνὸς Παρέδρου τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους καὶ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἢ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ὁρίζεται ὑπάλληλος τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς Πρεσβείας ἢ ἕτερος ὑπάλληλος κατ' ἀπόσπασιν ἐκ τῶν ὑπηρετούντων εἴτε παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν εἴτε παρὰ τῇ ἐν Ρώμῃ Ἑλληνικῇ Πρεσβείᾳ. Τὸ βοηθητικὸν προσωπικόν, ὁριζόμενον εἰς δύο ὑπαλλήλους προσλαμβάνεται ἀπ' εὐθείας διὰ Πράξεως τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ.

3) Μία ἐν Ρόδῳ, εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς ὁποίας ὑπάγονται αἱ ὑποβληθεῖσαι αἰτήσεις ἐν σχέσει πρὸς ζημίας προσγενομένας ἐν Δωδεκανήσῳ, ἀποτελουμένη ἐξ ἑνὸς Παρέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τῆς Γενικῆς Διοικήσεως Δωδεκανήσου καὶ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἐκ τῶν παρ' αὐτῇ ὑπηρετούντων. Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς ὁρίζεται ὑπάλληλος τῆς Γενικῆς Διοικήσεως, τὸ δὲ βοηθητικὸν προσωπικὸν λαμβάνεται ἐκ τῶν παρ' αὐτῇ ὑπηρετούντων ὑπαλλήλων.

Πάντα τὰ μέλη καὶ οἱ Γραμματεῖς τῶν ὡς ἄνω Ἐπιτροπῶν ὡς καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ τούτων διορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ.

Ἄρθρον 5.

Αἱ Ἐπιτροπαὶ συνεδριάζουσιν ἐν ὁλομελείᾳ αἱ δὲ ἀποφάσεις αὐτῶν λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

Κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀποφάσεών των αἱ Ἐπιτροπαὶ προσδιορίζουσι τὸ σύνολον τῆς ζημίας ἑκάστου αἰτοῦντος, ἐφαρμόζουσαι τὰς διατάξεις καὶ τὰς ἀποφάσεις περὶ ὧν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος Ν. Δ. καὶ ἐκτιμῶσι κατ' ἐλευθέραν αὐτῶν κρίσιν τὰ πραγματικὰ γεγονότα ἑκάστης περιπτώσεως ὡς καὶ τὰ συγκεντρούμενα οἰκοθεν ἢ προσαγόμενα ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα.

Ἡ διαδικασία ἐνώπιον τῶν Ἐπιτροπῶν διεξάγεται ἀτελῶς

Αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἐπιτροπῶν εἶναι ὁριστικαὶ καὶ ἀμετάκλητοι.

Αἱ Ἐπιτροπαὶ ὑποχρεοῦνται ὅπως διεκπεραιώσωσι ὁριστικῶς τὸ διὰ τοῦ παρόντος ἀνατιθέμενον αὐταῖς ἔργον, ἡ μὲν ἐν Ρώμῃ ἑδρεύουσα τὸ βραδύτερον ἐντὸς ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς συγκροτήσεώς της, ἡ δὲ ἐν Τριπόλει τῆς Λιβύης ἐντὸς δύο μηνῶν καὶ τέλος ἡ ἐν Ρόδῳ ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν ἀπὸ τῆς συγκροτήσεώς της. Ἐποπτείαν ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῶν ἀσκεῖ ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργός.

Ἄρθρον 6.

Ὡς καταβλητέον εἰς ἕκαστον δικαιοῦχον ποσὸν ὁρίζεται μετὰ τὴν ἐκδίκασιν πασῶν τῶν αἰτήσεων ἑκάστης κατηγορίας δικαιούχων ποσοστὸν ἐξευρισκόμενον ἐκ τῆς ἀναλογίας τοῦ συνόλου τῶν ἐκτιμηθεισῶν ζημιῶν ἑκάστης κατηγορίας πρὸς τὸ ποσὸν τὸ προοριζόμενον κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος Ν. Δ. διὰ τοὺς ζημιωθέντας τῆς αὐτῆς κατηγορίας χωρὶς τὸ οὕτω καταβαλλόμενον εἰς τὸν δικαιοῦχον ποσοστὸν νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ 2/3 τῆς κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς ἀποτιμήσεως τῆς ζημίας του.

Ἡ πληρωμὴ τοῦ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον καταβλητέου ποσοῦ ἐνεργεῖται διὰ μὲν τοὺς δικαιούχους λόγῳ ζημίας ἐν Ἰταλίᾳ εἰς Λιρέττας (δι' ἐπιταγῶν ἐκδιδομένων ὑπὸ τοῦ ἐν Ρώμῃ Πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος) ἐπὶ τοῦ ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς διὰ τοῦ παρόντος κυρουμένης συμφωνίας προβλεπομένου Λογαριασμοῦ «Ε», προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι διαμενόντων εἰς δραχμὰς δι' ἐντολῶν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν πρὸς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἄρθρον 7.

Πᾶσαι αἱ δαπάναι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος βαρύνουσι κατὰ 25.000 δολλάρια τὸ τεθὲν ὑπό τῆς Ἰταλικῆς εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἰδικὸν κονδύλιον πρὸς λειτουργίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀντιπροσωπείας ἐν Ρώμῃ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς συμφωνίας οἰκονομικῆς συνεργασίας τῆς 31 Αὐγούστου 1949, τὸ πέραν δὲ τούτου ποσὸν δαπανῶν βαρύνει τοὺς ἐνδιαφερομένους ἕλληνας δικαιούχους.

Αἱ κατὰ τὰ κεκανονισμένα ἀποζημιώσεις, τὰ ὁδοιπορικὰ ἔξοδα, τὰ ἔξοδα κινήσεως τῶν μελῶν, τῶν γραμματέων καὶ τοῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἐπιτροπῶν ὡς καὶ τὰ ἔξοδα γραφικῆς ὕλης κ.λ.π. ὁρίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν.

Ἐν τῇ Β. Ἑλληνικῇ Πρεσβείᾳ Οὐασιγκτῶνος 31 Ὀκτωβρίου 1953

ΠΑΥΛΟΣ

Β.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΓΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

Θ. ΚΑΨΑΛΗΣ, ΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, Δ. ΜΠΑΜΠΑΚΟΣ, ΠΑΥΣ. ΑΥΚΟΥΡΕΖΟΣ, Κ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ, Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ, Χ. ΨΑΡΡΟΣ, Λ. ΛΑΜΠΡΙΑΝΙΔΗΣ, Σ. ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, Σ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ, Σ. ΓΑΛΙΣΤΡΑΣ, Λ. ΕΥΤΑΞΙΑΣ, Α. ΚΑΡΑΘΟΔΩΡΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Νοεμβρίου 1953

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Δ. ΜΠΑΜΠΑΚΟΣ

ACCORD

entre la Grèce et l'Italie pour le règlement définitif des questions découlant des clauses économique du Traité de Paix entre les Puissances alliées et associées et l'Italie demeurées en suspens entre les deux Pays.

Le Gouvernement du Royaume de Grèce et le Gouvernement de la République Italienne, désireux de réaliser dans l'esprit d'amitié et de collaboration existant entre leur Pays, le réglement définitif des questions découlant des clauses économiques du Traité de Paix, demeurées en suspens, sont convenus de ce qui suit :

Article 1.

Le Gouvernement italien s'engage à verser au Gouvernement royal grec dans les trois mois de la date à laquelle les Hautes Parties contractantes se seront notifié l'accomplissement des formalités prévues par leur constitution pour rendre exécutif le présent Accord dans leurs législations internes, la somme de 3 milliards de lires—exempte de toute charge fiscal et non susceptible de saisie ni de séquestre—à titre de liquidation de toutes les réclamations présentées par le Gouvernement grec et par ses ressortissants sur la base de l'article 78 du Traité de Paix. Dudit montant seront défalquées les sommes payées par le Ministère du Trésor italien, à partir du 24 juillet 1951 et jusqu'à la signature du présent Accord, pour liquider les réclamations indiquées dans la liste ci-jointe (Annexe 1).

Le Gouvernement royal grec accepte le montant susdit à titre de règlement forfaitaire de toutes les réclamations visées au précédent paragraphe.

Il demeura entendu que le payement précité règle aussi les réclamations pour navires, embarcations et leurs cargaisons, découlant de l'état de guerre entre les deux Pays et présentées aux termes du Traité de Paix,.

Article 2.

Le montant concernant le versement visé à l'art. 1 du présent accord sera porté au crédit d'un compte dénommé «Conto E», non productif d'intérêts, qui sera ouvert au nom du Ministre des Affaires Etrangères grec auprès de la «Banca d'Italia», pour le compte du Gouvernement Hellénique.

La somme portée au crédit du compte précité pourra être librement utilisée en Italie, étant bien entendu que l'utilisation sera soumise aux dispositions en vigueure en matière de contrôle des changes.

Il demeure d'autre part entendu que les sommes qui seront allouées aux ressortissants grecs résidant en Italie, pourront être librement encaissées sur présentation à la Banca d'Italia de leur certificat de résidence.

Sur demande du Ministre des Affaires Etrangères grec sera autorisé le tranfert d'une somme jusqu'à la concurrence de 850 millions de lires du Compte E au Compte B prévue par l'Accord de collaboration économique du 31 août 1949.

Article 3.

Par la conclusion de présent Accord les dispositions de l'article 83 du Traité de Paix cessent d'avoir application entre l'Italie et la Grèce.

Article 4.

Les deux Gouvernements s'engagent, dès à présent, à règle avant le 31 octobre 1953 toutes les questions encore en suspens découlant de l'application des Parties II et III de l'Accord italo-grec du 31 août 1949.

Article 5.

Le règlement des questions visées à l'article qui précède ainsi que l'exécution du présent Accord constitueront un règlement définitif de toutes les questions découlant des clauses économique du Traité de Paix.

Le présent Accord entrera en vigueur à la date de sa signature.

FAIT à Rome, en double exemplaire, le 5 août 1953.

Pour la Grèce
A. J. ARGYROPOULOS

Pour l'Italie
SCADUTO-MENDOLA
DI FONTANA DEGLI ANGELI

LISTE DES RECLAMATIONS LIQUIDEES PAR LE MINISTERE DU TRESOR ITALIEN APRES LE 24 JUILLET 1951

1. Afendulis Alex. e Giorgio	5.025.000	Lires
2. Nomicos Lucas	21.000.000	»
3. Stavro Elena	1.540.000	»
4. Centoverou Anna	525.000	»
5. Marinakis Costantino	590.890	»
6. Giras Emilio	1.000.000	»
7 Catsicas Nicolas	15.600.000	»
8 Matarasso Haim	1.500.000	»
9 Psacharopoulos Margherita	1.900.000	»
10. Katomeris Harry	3.200.000	»
11. S.A.R. Principessa ASPASIA ..	7.099.530	»
	58.980.420	

LA COMMISSION DE CONCILIATION GRECO - ITALIENNE

Composée de Messieurs :

l'Avocat Antonio Sorrentino, Représentant du Gouvernement Italien, le Doct. Jasson Stavropoulos, Représentant du Gouvernement Hellénique, a émis la décision suivante sur la controverse entre le Gou, vernement Hellénique, représenté par son Agent-M. A. Covaios, et le Gouvernement Italien, représenté par son Agent, M. Francesco Agrò.

Vu la demande présentés par l'Agent du Gouvernement Hellénique en date du 23 juin 1953, ayant pour objet l'interprétation de certains points de l'article 78 du Traité de Paix Paris entre les Puissances Alliées et Associées et l'Italie ;

Vu les mémoires présentés par les Agents des deux Gouvernements ;

Vu l'article 83 du Traité de Paix susmentionné ;

ETANT DONNE que le Gouvernement Hellénique a demandé à la Commission de Consiliation de se prononcer sur la question de savoir si certaines catégories de dommages, qui seront énumérées par la suite, sont comprises parmi celles qui ont droit à l'indemnité, conformément à l'article 78 du Traité de Paix,

QUE la demande est présentée exclusivement dans le but de faciliter la répartition parmi les intéressés, par les soins des personnes qui seront désignées à cet effet par le Gouvernement Hellénique, de l'indemnité forfaitaire fixée par les deux Gouvernements, étant bien entendu que la décision qui sera adoptée par la suite, quelle qu'elle soit, ne pourra en aucun cas avoir comme effet la révision de la clause de l'Accord selon laquelle la somme forfaitaire a été fixée à trois milliards de lires ;

ETANT CONSIDERE, que les deux Représentants sont d'accord sur les points suivants ;

1) —l' article 78 du Traité de Paix concerne, dans son ensemble et dans ses dispositions particulières, les biens, droits et intérêts des ressortissants des Nations Unies en Italie, tant pour ce qui concerne l'obligation principale de restitution que pour ce qui concerne l'obligation substitutive d'indemnité. Bien que cette définition soit d'une certaine étendue, elle ne comprend pourtant pas la santé, l'intégrité physique et la vie des ressortissants euxmêmes. Il est vrai que la vie, la santé et l'intégrité physique des personnes sont définies des «biens», mais cette acception est du langage parlé ; ces biens ne rentrent sûrement pas dans la conception juridique de «chose» telle qu'elle s'entend à l'article 78.

Pour éliminer toutes incertidudes à cet égard, il suffit de prendre en considération ce qui suit : l'obligation d'indemniser le dommage établi par le chiffre 4a)—et partant par le paragraphe 4d)—de l'article 78, ainsi qu'il appert également de la comparaison avec le chiffre I, est établie d'une manière subsidiaire et en substitution de l'obligation, à la charge du Gouvernement Italien, de la restitution et de la remise on parfait état. Or, ces énonciations ne peuvent concerner que des biens ou des droits, c'est-à-dire des «ckhose» dans l'acception tehnique du mot et en aucun cas la santé et la vie des personnes.

Par conséquent, la Commission est d'avis que les atteintes à la santé et à l'intégrité physique des personnes ne rentrent pas dans l'obligation de l'indemnité du dommage, établie par l'article 78.

Pour ces mêmes motifs, ne sont pas susceptibles d'indemnité les dommages moraux n'entraînant la perte d'aucun bien, droit et intérêt.

2o)—Autre titre de requête est celui qui concerne les dommages subis par les personnes de nationalité italienne déportées en Italie des territoires qui ont été cédés à la Grèce en vertu du Traité de Paix (Dodécanèse).

En principe, la Commission est d'accord sur les constatations suivantes :

a) que les mesures de police, prévues par la législation intérieure et ordinaire de l'Italie et adoptéet par elle durant la guerre à l'égard de ses ressortissanss ne peuvent donner lieu à ce qu'il soit attribué la qualification de ressortissants des Nations Unies, au sens du chiffre 9 de l'article 78, aux personnes frappés par ces mesures ;

b) que cette qualification peut résulter seulement à la suite de mesures adoptées en vertu de la législation de guerre et à la condition qu'elles soient identiques à celles adoptées à l'égard des ressortissants alors ennemis.

Il s'agit donc d'une question de fait, à évaluer chaque cas séparément, puisqu'il s'agit d'établir d'une manière concrète de quelle nature ait été la mesure adoptée, et d'en tirer ensuite les conséquances, sur la base des principes fixés plus haut.

3o)—La Commission estime d'autre part que l'article 78 n'ait pas imposé à l'Italie l'obligation d'indemnité pour manque à gagner. Au cas que la perte du gain provient de mesures discriminatoires adoptées par le Gouvernement Italien, l'exclusion de l'indemnité est établie expressément, pour le «manque à gagner», au paragraphe 4d).

Une exclusion formelle au par. 4a) n'était pas nécessaire : du moment qu'il est établi que l'indemnité doit correspondre aux deux tiers de la somme nécessaire pour acquérir un bien équivalent, il est de même établi le principe que l'indemnisation concerne uniquement le dommage occurent.

Et cela sans dire qu'il semblerait fort illogique que la responsabilité de l'Italie eût été fixée dans une mesure plus grave lorsque le dommage provient d'un de guerre, c'est-à-dire d'un fait objectif, et moins grave lorsque le dommage provient de mesures discriminatoires adoptées par le Gouvernement Italien ; dans ce dernier cas il va de soi que la responsabilité pour manque à gagner n'existe pas.

4o)—Ce que l'on vient de dire concernent la non-indemnisation pour le manque à gagner, vaut à exclure toutes indemnisations au sens de l'article 78, dans le cas de salaires qui n'auraient pas été payés par suite de mesures restrictives de la liberté personnelle.

5o)—Les dommages résultant de la dépréciation monétaires ne sont pas non plus compris dans la prévision de l'article 78 du Traité de Paix. Abstraction faite de ce que le Traité n'abandonne pas le principe nominal de la monnaie, la considération suivante paraît décisive : la dévaluation monétaire n'est pas la conséquence de faits de guerre spécifiques, mais la conséquence du phénomène guerre, considéré dans son ensemble. Or, et ce principe a été reconnu dans d'autres décisions internationales (voir décision sur le cas TERTUSOLA de la Commission de Conciliation franco-italienne, intégrée par le Tiers Membre)—, l'article 78 concerne les dommages, résultant d'actes de guerre, c'est-à-dire les dommages considérées par les législations intérieures comme dommages de guerre au sens propre du mot et non pas des dommages provenant de la conjoncture économique par suite de la guerre.

6o)—L'indemnisation des dommages au sens de l'article 78 fixée dans les termes dont ci-dessus, il n'est pas douteux qu'elle ne saurait comprendre les frais d'entretien des déportés en Italie, étant donné qu'aucun point dudit article en impose la restitution à l'Italie, soit directement, soit indirectement.

Cela dispence—(dans ce cas comme dans celui de la perte de salaire précédemment examiné)—de la considération de la question préjudicielle, si ces déportés ont le droit de se prévaloir de l'article 78, suivant ce qui a été dit plus haut au n. 2.

ETANT CONSIDERE, d'autre part, que la Commission n'est pas tombée d'accord sur les points suivants :

A) Perte de la clientèle.

En ce cas, de l'avis de l'Arbitre Italien, on est en dehors de l'hypothèse prévue au chiffre 4a) qui concerne, comme il a été vu, les dommages matériels causés à la chose. S'agissant d'une obligation substitutive de l'obligation principale de la remise en parfait état, il est inconcevable qu'un élément aussi aléatoire et immatériel comme la clientèle puisse rentrer dans le calcul de l'indemnisation.

Le même raisonnement vaut, de l'avis de l'Arbitre Italien, pour les responsabilités établies au chiffre 4d) et cela parce que (à part d'autres considérations) la porte de la clientèle ne saurait ne pas rentrer dans la définition du manque à gagner, exclue formellement de l'indemnité.

L'Arbitre Italien tient à mettre en relief les difficultés pratiques de constater dans beaucoup de cas le lien de causalité entre le fait de guerre (article 78 chiffre 4a) ou les masures discriminatoires (article 78 chiffre 4d)—) et la perte de la clientèle ; surtout quand il s'agit de perte partielle. La guerre en tant que phénomène qui a grevé sur tous les aspects de la vie économique, a certainement troublé aussi la physionomie

de ssociétés commerciales et, partant, il est difficile de dire dans quelles conditions une société déterminée ne serait trouvée si le fait de guerre n'avait pas existé, ou les mesures discriminatoires.

Par contre, l'Arbitre Hellénique estime que la clientèle constitue un des éléments principaux d' une entreprise et, au surplus, pour certaines d'entre elles, l'élément exclusif de leur activité, étant considérée à ce titre comme faisant partie du capital. Or, la diminution ou la perte de la clientéle pèse nécessairement sur le capital et, par conséquant, le dommage qui s'ensuit rentre dans l'application du chiffre 4 de l'article 78 du Traité. Il est d'autre part évident que, s'agissant d'un dommage incorporel la clientèle est incontestablement comprise dans la définition des biens comme il est dit au parag. 9 lettre c) du même article.

D'ailleurs, l'Arbitre Grec remarque que l'allocation d'une indemnité pour la raison en question est subordonnée d'une part à constation que le dommage est dû exclusivement à des mesures spéciales prises pendant la guerre à l'égard de l'entreprise et, d'autre part, que ces mesures ont eu comme résultat la perte ou la diminution d'une façon permanente, du chiffre d'affaires de l'entreprise.

B) Dommages pour utilisation de navires.

De l'avis du Représentant du Gouvernement Hellénique l'utilisation de n'importe quelle façon de navires réquisitionnés ou séquestrés par les Autorités italiennes crée chez le propriétaire une créance contre le Gouvernement Italien, découlant de l'état de guerre, pour la perte supportée par ce propriétaire par suite d'une atteinte à son bien se trouvant en Italie.

Par conséquant, il est incontestable que c'est dans le chiffre 4a) du Traité que l'on trouve la base du droit à une indemnité de ce genre, se rapportant exclusivement aux sommes dues pour l'utilisation qui a eu réellement lieu pendant un espace de temps arrêté, et sans aucun rapport ni avec la perte éventuelle du navire ni avec le manque à gagner.

De l'avis du Représentant Italien un principe de ce genre est inadmissible. En admettant que l'on réclame une indemnité pour l'usage de navires réquisitionnés ou séquestres, il est impossible d'invoquer le paragraphe 4a, pour deux raisons péremptoires ;

a) parce que cette règle prend comme événement de cause seulement de vérifables faits de guerre et non pas des mesures adoptées par le Gouvernement Italien, du genre de celles qui ont été supposées dans ce cas et réglées par le par. 4d) ;

b) parce que cette même règle régit l'hypothèse de la destruction totale ou partielle du bien, tandis que dans le cas en question on exclut la destruction.

Le problème ne peut donc être examiné que sous l'aspect contemplé par le par. 4d) ; mais l'indemnisation pour l'usage du navire ne peut être destinée qu'à compenser le gain que le propriétaire aurait pu obtenir de l'usage du navire s'il n'en eût été privé. Nous rentrons partant dans la supposition caractéristique de manque à gagner qui est spécifiquement exclu par le par. 4d) et également par ailleur le par. 4a), comme il a été admis par la Commission.

C) Dommages subis dans les anciennes Colonies Italiennes.

De l'avis de l'Arbitre Grec, les territoires des anciennes colonies italiennes doivent être considérés, d'après la signification exacte du chiffre 7 de l'article 78, comme des territoires cédés et, à ce titre, être assimilés au territoire métropolitain italien aux fins de l'application des dispositions de cet article. Par conséquent, les demandes d'indemnisation qui se réfèrent à des dommages subis sur le territoire des anciennes Colonies Italiennes présentent le même caractère des dommages subis sur le territoire métropolitain italien, les dispositions de l'article 14 du Traité n'ayant aucune influence sur cette question.

L'arbitre Italien ne partage pas cette opinion qui ne tient pas compte du fait que l'égalisation entre les territoires cédés et le territoire métropolitain italien établie par le par. 7 de l'article 78 aux fins de l'application de ce même article, concerne seulement les territoires cédés en vertu de ce même Traité. Le chiffre 7 débute précisément par cette affirmation formelle. «En dépit des transferts de territoires prévus par le présent Traité, l'Italie demeurera rensponsable, etc.».

Or, aucune disposition du Traité ne prévoit la cession des colonies italiennes. L'Italie a dû renoncer à sa souveraineté sur elles (article 23, mais le Traité a réservé leur sort à des actes futurs. Dans le cas présent on ne peut parler de cession parce que cette acception présuppose nécessairement l'existence d'un sujet à qui serait transmise la ci-devant souveraineté italienne.

Le paragraphe 19 de l'annexe XIV qui exclut que les dispositions économique et financières dictées par le Traité pour les territoires cédés, soient appliquées aux anciennes colonies italienne est—de l'avis de l'Arbitre Italien—la plus sûre confirmation des principes exposés plus haut.

D) Dommages matériels subis en Italie par des ressortissants grecs y déportés.

Le point qui divise les deux Arbitres dans cette question concerne la date adoptée par l'Article 78, par. 1 (10.6.1940) comme limite temporelle de la responsabilité italienne.

De l'avis du Représentant du Gouvernement Italien, tout l'article 78 est basé sur une présupposition essentielle : rétablissement de la situation économique des ressortissants des Nations Unies en Italie, à l'état où elle ne trouvait au moment de la déclaration de guerre (Par. 1), qui ait été compromise par des actes formellement prévus par les paragraphes suivants comme générateurs de responsabilité pour l'Italie. Les biens ayant été transférés en Italie pour une raison quelconque durant le conflit, ne peuvent être objet de la même sauvegarde.

Au sujet de cette question, le Représentant du Gouvernement Hellénique se référe à la décision arbitrale rendue à Rome le 4 mars 1952 sur l'affaire du yacht «GIN and ANGOSTURA» (décision d'ailleurs adoptée contre l'avis de l'Arbitre Italien), décision d'après laquelle même la perte ou le dommage aux biens importés ou acquis sur le territoire italien postérieurement au 10 juin 1940 donnent droit à l'indemnité au sens du paragraphe 4a) de l'article 78.

Leur désaccord constaté sur les quatre points exposés ci-dessus, les deux Arbitres estiment pourtant que n'existent pas les conditions qui autorisent à ce que la procédure soit continuée aux fins de la résolution de ce désaccord.

Comme il a été dit plus haut, la présente décision ne peut en aucune façon modifier la somme forfaitaire concordée entre les deux Gouvernements en ce qui concerne la réparation des dommages due à la Grèce et à ses ressortissants. Par conséquent, la répartition concrète de ladite somme parmi les intéressés est du domaine du pouvoir discrétionnaire le plus ample duGouvernement Hellénique ou de l'Autorité qu'il déléguera à ces fins.

Il appert clairement que les solutions que le Gouvernement Hellénique, ou l'Autorité qu'il déléguera

à ces fins, donnera pour la réparation de la somme forfaitaire parmi les ressortissants hellénique ne peuvent constituer un précédent pouvant être opposé à l'Italie sur l'interprétation de l'article 78 du Traité de Paix.

POUR CES MOTIFS

Dans les considérations exposées ci-dessus, c'est la décision de la Commission qui est définitive et, sur les points décidés, obligatoire pour les deux Gouvernements.

Fait à Rome, le 31 juillet 1953, en deux textes, italien et francais, faisant l'un et l'autre également foi.

A. SORRENTINO I. STAVROPOULOS

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας διὰ τὸν ὁριστικὸν διακανονισμὸν τῶν ἀπορρεόντων ἐκ τῶν οἰκονομικῶν ὅρων τῆς μεταξὺ τῶν συμμάχων καὶ συνησπισμένων Δυνάμεων καὶ τῆς Ἰταλίας Συνθήκης Εἰρήνης, ζητημάτων, ἅτινα παρέμειναν ἐκκρεμῆ μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν.

Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας, ἐπιθυμοῦσαι, ἐν τῷ πνεύματι τῆς ὑπαρχούσης μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν φιλίας καὶ συνεργασίας, νὰ πραγματοποιήσουν τὸν ὁριστικὸν διακανονισμὸν τῶν ἐκ τῶν οἰκονομικῶν ὅρων τῆς Συνθήκης Εἰρήνης ἀπορρεόντων ζητημάτων, τῶν παραμεινάντων ἐκκρεμῶν, συνεφώνησαν ἐπὶ τῶν ἑξῆς κατωτέρω :

Ἄρθρον 1.

Ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἀναλαμβάνει νὰ καταβάλῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βασιλικὴν Κυβέρνησιν ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ἀφ' ἧς τὰ Ὑψηλὰ Συμβαλλόμενα Μέρη θὰ κοινοποιήσουν εἰς ἄλληλα ὅτι συνεπληρώθησαν αἱ ὑπὸ τοῦ Συντάγματός των προβλεπόμεναι διατυπώσεις ἵνα καταστῇ ἐκτελεστὴ ἡ παροῦσα Συμφωνία ἐν τῇ ἐσωτερικῇ των νομοθεσίᾳ, τὸ ποσὸν τῶν 3 δισεκατομμυρίων λιρετῶν ἀπηλλαγμένον πάσης φορολογικῆς ἐπιβαρύνσεως καὶ μὴ ὑποκείμενον εἰς κατάσχεσιν πρὸς ἐκκαθάρισιν πασῶν τῶν προβληθεισῶν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν ὑπηκόων της ἀπαιτήσεων, βάσει τοῦ ἄρθρου 78 τῆς Συνθήκης Εἰρήνης.

Ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ ποσοῦ θέλουσι ἀφαιρεθῇ τὰ καταβληθέντα παρὰ τοῦ Ἰταλικοῦ Ὑπουργείου τοῦ Θησαυροφυλακείου, ἀπὸ τῆς 24 Ἰουλίου 1951 μέχρι τῆς ὑπογραφῆς τῆς παρούσης συμφωνίας, ποσὰ δι' ὧν διεκανονίσθησαν αἱ ἀπαιτήσεις αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸν συνημμένον πίνακα (Συνημμένα 1).

Ἡ Ἑλληνικὴ Βασιλικὴ Κυβέρνησις δέχεται τὸ ἀνωτέρω ποσὸν πρὸς κατ' ἀποκοπὴν διακανονισμὸν ὅλων τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν προηγουμένην παράγραφον.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ προαναφερθεὶς διακανονισμὸς ρυθμίζει ἐπίσης τὰς ἀπαιτήσεις διὰ πλοῖα, πλωτὰ μέσα καὶ τὰ φορτία των, τὰς ἀπορρεούσας ἐκ τῆς ἐμπολέμου μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν καταστάσεως, τὰς προβληθείσας συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς Συνθήκης Εἰρήνης.

Ἄρθρον 2.

Τὸ ποσὸν τὸ ἀφορῶν τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης συμφωνίας προβλεπομένην καταβολὴν θὰ ἀχθῇ εἰς πίστωσιν ἑνὸς ἀτόκου λογαριασμοῦ ὀνομαζομένου «Λογαριασμὸς Ε», ὁ ὁποῖος θέλει ἀνοιγῇ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἰταλίας διὰ λογαριασμὸν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, τὸ ἀγόμενον εἰς πίστωσιν τοῦ προμνησθέντος λογαριασμοῦ ποσὸν θέλει χρησιμοποιῆται ἐλευθέρως ἐν Ἰταλίᾳ, ἐννοουμένου ὅτι ἡ χρησιμοποίησίς του θὰ ὑπόκειται εἰς τὰς ἐν ἰσχύϊ διατάξεις περὶ ἐλέγχου συναλλάγματος.

Ἐννοεῖται, ἀφ' ἑτέρου, ὅτι τὰ ποσὰ ἅτινα θὰ ἐχορηγοῦντο εἰς Ἕλληνας ὑπηκόους διαμένοντας ἐν Ἰταλίᾳ, θὰ δύνανται ἐλευθέρως νὰ εἰσπραχθῶσιν ἐπὶ τῇ προσκομίσει εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἰταλίας τοῦ δελτίου διαμονῆς των.

Τῇ αἰτήσει τοῦ Ἕλληνος Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν θέλει ἐγκριθῇ ἡ μεταφορὰ ἑνὸς ποσοῦ μέχρις 850 ἑκατομμυρίων λιρετῶν ἐκ τοῦ λογαριασμοῦ Ε εἰς τὸν λογαριασμὸν Β τὸν προβλεπόμενον ὑπὸ τῆς συμφωνίας οἰκονομικῆς συνεργασίας τῆς 31ης Αὐγούστου 1949.

Ἄρθρον 3.

Διὰ τῆς συνομολογήσεως τῆς παρούσης Συμφωνίας παύει ἡ ἐφαρμογὴ μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 83 τῆς Συνθήκης Εἰρήνης.

Ἄρθρον 4.

Αἱ δύο Κυβερνήσεις ἀναλαμβάνουν ἀπὸ τοῦδε νὰ ρυθμίσουν πρὸ τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1953 ὅλα τὰ ἐκκρεμῆ εἰσέτι ζητήματα τὰ ἀπορρέοντα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν τμημάτων ΙΙ καὶ ΙΙΙ τῆς Ἰταλοελληνικῆς Συμφωνίας τῆς 31 Αὐγούστου 1949.

Ἄρθρον 5.

Ὁ διακανονισμὸς τῶν ζητημάτων τῶν προβλεπομένων ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὡς καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς παρούσης Συμφωνίας θὰ ἀποτελέσουν τὸν ὁριστικὸν διακανονισμὸν ὅλων τῶν ζητημάτων τῶν ἀπορρεόντων ἐκ τῶν οἰκονομικῶν ὅρων τῆς Συνθήκης Εἰρήνης.

Ἡ παροῦσα Συμφωνία τίθεται ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ὑπογραφῆς της.

Ἐγένετο ἐν Ρώμῃ εἰς διπλοῦν, τὴν 5 Αὐγούστου 1953.

Διὰ τὴν Ἑλλάδα
Α. Ι. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διὰ τὴν Ἰταλίαν
SCADUTO-MENDOLA DI FONTANA DEGLI ANGELI

Πίναξ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν διακανονισθεισῶν περὶ τοῦ Ἰταλικοῦ Ὑπουργείου τοῦ Θησαυροφυλακείου μετὰ τὴν 24 Ἰουλίου 1951.

	Λιρέττες
1. Ἀφεντούλης Ἀλεξ. καὶ Γεώργιος	5.025.000
2. Νομικὸς Λουκᾶς	21.000.000
3. Σταύρου Ἕλενα	1.540.000
4. Τσεντοβέρου Ἄννα	525.000
5. Μαρινάκης Κωνσταντῖνος	590.890
6. Τζιρᾶς Αἰμίλιος	1.000.000
7. Κατσίκας Νικόλαος	15.600.000
8. Ματαράσσο Χαΐμ	1.500.000
9. Ψαχαροπούλου Μαργαρίτα	1.900.000
10. Κατομέρης Χάρης	3.200.000
11. Α.Β.Υ. Πριγκίπισσα Ἀσπασία	7.099.530
	58.980.420

Η ΕΛΛΗΝΟ-ΙΤΑΛΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΝΔΙΑΛΛΑΓΗΣ

συγκειμένη ἐκ τῶν κ.κ.

Δικηγόρου Ἀντωνίου Σορρεντίνο, ἀντιπροσώπου τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως, Ἰάσωνος Σταυροπούλου, ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἐξέδωκε τὴν ἀκόλουθον ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἐκπροσωπουμένης ὑπὸ τοῦ πράκτορος αὐτῆς κ. Α. Κωβαίου καὶ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως, ἐκπροσωπουμένης ὑπὸ τοῦ πράκτορος αὐτῆς κ. Φραγκίσκου Ἀγκρό.

Ἰδοῦσα τὴν ὑποβληθεῖσαν αἴτησιν ὑπὸ τοῦ πράκτορος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ χρονολογίαν 23 Ἰουνίου 1953 ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἑρμηνείαν ὡρισμένων σημείων τοῦ ἄρθρου 78 τῆς ἐν Παρισίοις συνθήκης εἰρήνης μεταξὺ τῶν Συμμάχων καὶ Συνησπισμένων Δυνάμεων καὶ τῆς Ἰταλίας.

Ἰδοῦσα τὰ ὑποβληθέντα ὑπομνήματα ὑπὸ τῶν πρακτόρων τῶν δύο Κυβερνήσεων.

Ἰδοῦσα τὸ ἄρθρον 83 τῆς μνημονευθείσης συνθήκης Εἰρήνης.

Δεδομένου ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἠτήσατο παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς Συνδιαλλαγῆς ὅπως αὕτη ἀποφανθῇ ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἂν, ὡρισμέναι κατηγορίαι ζημιῶν, ἀκολούθως ἀπαριθμούμεναι, περιλαμβάνωνται μεταξὺ τῶν παρεχουσῶν δικαίωμα ἀποζημιώσεως, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 78 τῆς Συνθήκης Εἰρήνης.

Ὅτι ἡ αἴτησις ὑπεβλήθη ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ καταστήσῃ εὐχερῆ τὴν διανομὴν μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων, μερίμνῃ τῶν προσώπων ἅτινα θέλουσι πρὸς τοῦτο ὑποδειχθῇ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, τῆς κατ' ἀποκοπὴν ἀποζημιώσεως τῆς καθορισθείσης ὑπὸ τῶν δύο Κυβερνήσεων, καλῶς ἐννοουμένου ὅτι ἡ ἀπόφασις ἥτις ἤθελεν ἐν συνεχείᾳ υἱοθετηθῇ, οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶναι, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ ὅρου τῆς Συμφωνίας καθ' ὃν τὸ κατ' ἀποκοπὴν ποσὸν ὡρίσθη εἰς τρία δισεκατομμύρια λιρεττῶν.

Ληφθέντος ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ δύο ἀντιπρόσωποι συμφωνοῦσιν ἐπὶ τῶν ἀκολούθων σημείων :

1) Τὸ ἄρθρον 78 τῆς Συνθήκης Εἰρήνης ἀφορᾷ ἐν τῷ συνόλῳ του καὶ εἰς τὰς κατ' ἰδίαν αὐτοῦ διατάξεις, τὰς περιουσίας, δικαιώματα καὶ συμφέροντα τῶν ὑπηκόων τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, τόσον ὡς πρὸς τὴν κυρίαν ὑποχρέωσιν τῆς ἀποδόσεως ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὴν δι' ἀντικατάστασιν ὑποχρέωσιν ἀποζημιώσεως. Μολονότι ὁ ὁρισμὸς οὗτος ἐνέχει ἔκτασίν τινα, δὲν περιλαμβάνει ἐν τούτοις τὴν ὑγείαν, τὴν φυσικὴν ἀκεραιότητα καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν τούτων τῶν ὑπηκόων. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ζωή, ἡ ὑγεία καὶ ἡ φυσικὴ ἀκεραιότης τῶν προσώπων χαρακτηρίζονται ὡς «ἀγαθά», ἀλλ' ἡ ἐκδοχὴ αὕτη ἀνάγεται εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν τὰ ἀγαθὰ ταῦτα δὲν ἐμπίπτουν ἀσφαλῶς ἐν τῇ νομικῇ ἐννοίᾳ τοῦ «πράγματος» ὡς τοῦτο νοεῖται εἰς τὸ ἄρθρον 78.

Ὅπως ἐξαλειφθῇ πᾶσα ὡς πρὸς τοῦτο ἀβεβαιότης, ἀρκεῖ νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τὰ ἑπόμενα : ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἀποζημίωσιν τῆς ζημίας, ἡ ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἀριθ. 4 α)-καὶ συνεπῶς ὑπὸ τῆς παραγράφου 4δ)- τοῦ ἄρθρου 78, ὡς ἐπίσης ἐμφαίνεται ἐκ τῆς παραβολῆς πρὸς τὸν ἀριθ. 1, ἐτιβάλλεται ἐπιβοηθητικῶς καὶ εἰς ἀντικατάστασιν τῆς βαρυνούσης τὴν Ἰταλικὴν Κυβέρνησιν ὑποχρεώσεως πρὸς ἀπόδοσιν καὶ ἐπαναφορὰν εἰς ἀρίστην κατάστασιν. Φανερὸν ὅθεν ὅτι αἱ ἐπιταγαὶ αὗται δὲν δύνανται ν' ἀφορῶσιν εἰ μὴ εἰς περιουσίας ἢ δικαιώματα, τοὐτέστιν εἰς «πράγματα» εἰς τὴν τεχνικὴν σημασίαν τῆς λέξεως καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει εἰς τὴν ὑγείαν ἢ τὴν ζωὴν τῶν προσώπων.

Κατ' ἀκολουθίαν ἡ Ἐπιτροπὴ φρονεῖ ὅτι αἱ βλάβαι κατὰ τῆς ὑγείας καὶ κατὰ τῆς φυσικῆς ἀκεραιότητος τῶν προσώπων δὲν ἐμπίπτουν εἰς τὴν ὑποχρέωσιν πρὸς ἀποζημίωσιν τῆς ζημίας τὴν ὑπαγορευομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 78.

Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους δὲν εἶναι δεκτικαὶ ἀποζημιώσεως αἱ ἠθικαὶ ζημίαι, καθ' ὃ μὴ συνεπαγόμεναι τὴν ἀπώλειαν οὐδεμιᾶς περιουσίας, δικαιώματος ἢ συμφέροντος.

2) Ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως εἶναι ὁ ἀφορῶν ζημίας ἐπενεχθείσας εἰς πρόσωπα ἰταλικῆς ὑπηκοότητος ἀπαχθέντα εἰς Ἰταλίαν ἐκ τῶν ἐδαφῶν ἅτινα παρεχωρήθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα δυνάμει τῆς Συνθήκης Εἰρήνης (Δωδεκάνησος).

Κατ' ἀρχὴν ἡ Ἐπιτροπὴ συμφωνεῖ ἐπὶ τῶν ἀκολούθων διαπιστώσεων :

α) ὅτι τὰ ἀστυνομικὰ μέτρα, τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τῆς ἐσωτερικῆς καὶ συνήθους νομοθεσίας τῆς Ἰταλίας καὶ ληφθέντα παρ' αὐτῆς διαρκοῦντος τοῦ πολέμου ἔναντι τῶν ὑπηκόων αὐτῆς, δὲν δύνανται νὰ παράσχωσιν ἀφορμὴν ὥστε ν' ἀποδοθῇ ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ὑπηκόου τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀριθ. 9 τοῦ ἄρθρου 78, εἰς τὰ πρόσωπα τὰ πληγέντα ὑπὸ τῶν μέτρων τούτων.

β) Ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς οὗτος δύναται ν' ἀπορρεύσῃ μόνον συνεπείᾳ μέτρων ληφθέντων δυνάμει τῆς νομοθεσίας τοῦ πολέμου καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ταῦτα ἦσαν ἀπαράλλακτα πρὸς τὰ ληφθέντα ἔναντι τῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐχθρῶν ὑπηκόων.

Πρόκειται ἄρα περὶ πραγματικοῦ ζητήματος, ἰδιαιτέρως ἐκτιμωμένης ἑκάστης περιπτώσεως, ἐφ' ὅσον πρόκειται κατὰ συγκεκριμένον τρόπον ν' ἀποδειχθῇ ποίας φύσεως ὑπῆρξε τὸ ληφθὲν μέτρον καὶ νὰ συναχθῶσιν ἀκολούθως τὰ συμπεράσματα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ὁριζομένων ἀρχῶν.

3) Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐξ ἄλλου κρίνει ὅτι τὸ ἄρθρον 78 δὲν ἐπέβαλεν εἰς τὴν Ἰταλίαν τὴν ὑποχρέωσιν ἀποζημιώσεως διὰ διαφυγὸν κέρδος. Εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ἀπώλεια τοῦ κέρδους προέρχεται ἐκ μέτρων διακριτικῶν ληφθέντων ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως, ὁ ἀποκλεισμὸς ἀπὸ τῆς ἀποζημιώσεως εἰσάγεται ρητῶς, διὰ τὸ «διαφυγὸν κέρδος» εἰς τὴν παράγραφον 4δ).

Ρητὸς ἀποκλεισμὸς εἰς τὴν παράγρ. 4α) δὲν ἦτο ἀναγκαῖος ἐφ' ὅσον ὁρίζεται ὅτι ἡ ἀποζημίωσις δέον ν' ἀναλογῇ πρὸς τὰ δύο τρίτα τοῦ ἀναγκαιοῦντος ποσοῦ διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἰσοτίμου ἀγαθοῦ, ἀναμφισβητήτως ἐδραιοῦται ἡ ἀρχὴ ὅτι ἡ ἀποζημίωσις ἀφορᾷ μόνον τὴν θετικὴν ζημίαν.

Ταῦτα δὲ χωρὶς νὰ λεχθῇ ὅτι θὰ ἐφαίνετο λίαν παράλογον ὅπως ἡ εὐθύνη τῆς Ἰταλίας καθορισθῇ εἰς βαρύτερον βαθμὸν ὅταν ἡ ζημία προέρχεται ἐκ πολεμικοῦ γεγονότος, τοὐτέστιν ἐξ ἀντικειμενικοῦ γεγονότος καὶ εἰς ὀλιγώτερον βαρὺν ὅταν ἡ ζημία προέρχεται ἐκ μέτρων διακρίσεως ληφθέντων ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως. εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν εἶναι αὐτονόητον ὅτι δὲν ὑφίσταται εὐθύνη διὰ διαφυγὸν κέρδος.

4) Ὅ,τι ἀνωτέρω ἐλέχθη ὡς πρὸς τὴν μὴ ἀποζημίωσιν διὰ τὸ διαφυγὸν κέρδος, ἰσχύει ὥστε νὰ ἀποκλεισθῇ πᾶσα ἀποζημίωσις, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 78, εἰς περιπτώσεις ἀμοιβῶν αἵτινες τυχὸν δὲν κατεβλήθησαν συνεπείᾳ μέτρων περιοριστικῶν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας.

5) Οὔτε αἱ ἐκ τῆς νομισματικῆς ὑποτιμήσεως πηγάζουσαι ζημίαι περιλαμβάνονται ἐν τῇ προβλέψει τοῦ ἄρθρου 78 τῆς Συνθήκης Εἰρήνης. Πλὴν τοῦ ὅτι ἡ Συνθήκη δὲν ἐγκαταλείπει τὴν ὀνομαστικὴν ἀρχὴν τοῦ νομίσματος, ἡ ἀκόλουθος σκέψις παρίσταται ἀποφασιστικὴ ἡ πτῶσις τῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος δὲν εἶναι ἡ συνέπεια εἰδικῶν γεγονότων τοῦ πολέμου, ἀλλ' ἡ συνέπεια τοῦ φαινομένου τοῦ πολέμου θεωρουμένου ἐν τῷ συνόλῳ του. Ὅθεν ἡ ἀρχὴ αὕτη ἀνεγνωρίσθη εἰς ἄλλας διεθνεῖς ἀποφάσεις (βλέπε ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς περιπτώσεως Περτουζόλα τῆς Γαλλοϊταλικῆς Ἐπιτροπῆς Συνδιαλλαγῆς πλήρως ἀποδεκτὴ γενομένη ὑπὸ τοῦ τρίτου μέλους) ἐν προκειμένῳ τὸ ἄρθρον 78 ἀφορᾷ τὰς ζημίας τὰς προερχομένας ἐκ πολεμικῶν πράξεων, ἤτοι ἐκείνας αἵτινες κατὰ τὰς ἐσωτερικὰς νομοθεσίας θεωροῦνται κατὰ κυριολεξίαν πολεμικαὶ ζημίαι προερχόμεναι ἐκ τῆς λόγῳ τοῦ πολέμου δημιουργουμένης οἰκονομικῆς καταστάσεως.

β) Καθορισθείσης κατὰ τ' ἀνωτέρω λεχθέντα τῆς ἐπανορθώσεως τῶν ζημιῶν συμφώνως πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 78, δὲν ὑφίσταται ἀμφιβολία ὅτι αὕτη δὲν δύναται νὰ περιλαμβάνῃ τὰς δαπάνας τῆς συντηρήσεως τῶν εἰς Ἰταλίαν ἀπαχθέντων, δεδομένου ὅτι οὐδεμία διάταξις τοῦ εἰρημένου ἄρθρου ἐπιβάλλει εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως εἰς τὴν Ἰταλίαν τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν.

Τοῦτο ἀποτρέπει—(ἐν τῇ παρούσῃ περιπτώσει ὡς καὶ ἐν τῇ προγενεστέρως ἐξετασθείσῃ τῆς ἀπωλείας τῶν μισθῶν) —τὴν ἐξέτασιν τοῦ προκριματικοῦ ζητήματος ἂν οἱ ἐν λόγῳ ἀπαχθέντες κέκτηνται τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸ ἄρθρον 78, καθ' ἃ ἐλέχθη ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 2.—

Ληφθέντος ἀφ' ἑτέρου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν συνεφώνησεν ἐπὶ τῶν ἀκολούθων θεμάτων :

Α)—Ἀπώλεια τῆς πελατείας.

Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἰταλοῦ Διαιτητοῦ, τελεῖ τις ἐκτὸς τῆς προβλεφθείσης ὑποθέσεως ἐν ἀριθ. 4α) ἥτις, ὡς ἐξετέθη, ἀφορᾷ τὰς ὑλικὰς ζημίας τὰς προσγενομένας εἰς τὸ πρᾶγμα.

Προκειμένου περὶ ὑποχρεώσεως ὑποκαθισταμένης εἰς τὴν κυρίαν ὑποχρέωσιν τῆς ἐπαναφορᾶς εἰς ἀρίστην κατάστασιν, δὲν φαίνεται νοητὸν ὅτι στοιχεῖον τοσοῦτον ἀβέβαιον καὶ ἀνώμαλον, δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τῆς ἀποζημιώσεως.

Ἡ αὐτὴ ἰσχύει δικαιολογία, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἰταλοῦ Διαιτητοῦ, διὰ τὰς ὁριζομένας εὐθύνας εἰς τὴν παράγρ. 4δ) καὶ τοῦτο (πλὴν ἄλλων σκέψεων) διότι ἡ ἀπώλεια τῆς πελατείας δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ὑπαχθῇ εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ διαφυγόντος κέρδους, ρητῶς ἀποκλειομένης τῆς ἀποζημιώσεως.

Ὁ Ἰταλὸς Διαιτητὴς θεωρεῖ ἐπάναγκες νὰ ἐξάρῃ τὰς πρακτικὰς δυσχερείας τῆς εἰς πολλὰς περιπτώσεις, διακριβώσεως τῆς αἰτιώδους συναφείας μεταξὺ τοῦ γεγονότος τοῦ πολέμου (ἄρθρ. 78 ἀριθ. 4α) ἢ τῶν μέτρων διακρίσεως (ἄρθρ. 78 ἀριθ. 4δ) καὶ τῆς ἀπωλείας τῆς πελατείας, κυρίως ὅταν πρόκειται περὶ μερικῆς ἀπωλείας. Ὁ πόλεμος ὡς φαινόμενον πλῆξαν πᾶσαν ἐκδήλωσιν τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς, διετάραξε βεβαίως καὶ τὴν φυσιογνωμίαν τῶν ἐμπορικῶν ἑταιρειῶν καὶ εἶναι, συνεπῶς, δυσχερὲς νὰ εἴπῃ τις ὑπὸ ποίας συνθήκας ἤθελεν εὑρεθῇ ὡρισμένη τις ἑταιρεία, ἂν δὲν εἶχεν ὑπάρξει τὸ γεγονὸς τοῦ πολέμου ἢ τὰ μέτρα διακρίσεως.

Ἀντιθέτως ὁ Ἕλλην Διαιτητὴς φρονεῖ ὅτι ἡ πελατεία ἀποτελεῖ ἓν τῶν κυρίων στοιχείων μιᾶς ἐπιχειρήσεως καί, ἐπὶ πλέον διὰ τινας ἐξ αὐτῶν, τὸ ἀποκλειστικὸν στοιχεῖον τῆς δράσεώς των, λογιζομένη, ἐπὶ τῷ τίτλῳ τούτῳ, ὡς ἀποτελοῦσα μέρος τοῦ κεφαλαίου. Ἐντεῦθεν ἡ ἐλάττωσις ἢ ἡ ἀπώλεια τῆς πελατείας κατ' ἀνάγκην πλήττει τὸ κεφάλαιον καὶ συνεπῶς, ἡ ζημία ἣν συνεπάγεται ἐμπίπτει εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀριθ. 4 τοῦ ἄρθρου 78 τῆς Συνθήκης. Εἶναι ἄλλως προφανὲς ὅτι, προκειμένου περὶ ζημίας εἰς πρᾶγμα ἀνώμαλον, ἡ ἀπώλεια τῆς πελατείας ἀναμφισβητήτως περιλαμβάνεται εἰς τὸν ὁρισμὸν τῆς περιουσίας ὡς ἀναφέρεται εἰς τὴν παράγρ. 9 γράμ. γ) τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου.

Ἐξ ἄλλου ὁ Ἕλλην Διαιτητὴς παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἐπιδίκασις ἀποζημιώσεως διὰ τὸν προκείμενον λόγον τελεῖ ὑπὸ τὴν διαπίστωσιν ἀφ' ἑνὸς ὅτι ἡ ζημία ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς εἰδικὰ μέτρα ληφθέντα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἔναντι τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι τὰ μέτρα ταῦτα ἔσχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπώλειαν ἢ τὴν μείωσιν κατὰ τρόπον διαρκῆ τοῦ κύκλου τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Β) Ζημίαι λόγῳ χρησιμοποιήσεως πλωτῶν μέσων

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἡ χρησιμοποίησις καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐπιταχθέντων ἢ μεσεγγυηθέντων πλοίων ὑπὸ τῶν Ἰταλικῶν ἀρχῶν, δημιουργεῖ παρὰ τῷ ἰδιοκτήτῃ ἀξίωσιν κατὰ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως ἀπορρέουσα ἐκ τοῦ πολέμου, δι' ἣν ὁ ἰδιοκτήτης οὗτος ὑπέστη ἀπώλειαν συνεπείᾳ προσβολῆς τῆς ἐν Ἰταλίᾳ εὑρισκομένης περιουσίας του.

Εἶναι συνεπῶς ἀναμφισβήτητον ὅτι εἰς τὸν ἀριθμὸν 4α) τῆς Συνθήκης βασίζεται τὸ δικαίωμα τοιαύτης ἀποζημιώσεως, ἀναφερομένης ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ ὀφειλόμενα ποσὰ διὰ τὴν πραγματικῶς γενομένην χρησιμοποίησιν καθ' ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα, τελείως ἀσχέτως πρὸς τὴν τυχὸν ἀπώλειαν τοῦ πλοίου ἢ τὸ διαφυγὸν κέρδος.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἰταλοῦ Ἀντιπροσώπου τοιαύτη ἀρχὴ εἶναι ἀπαράδεκτος. Καὶ ἂν ἔτι γίνῃ ἀποδεκτὸν ὅτι ἀξιοῦται τις ἀποζημιώσεως διὰ τὴν χρῆσιν πλωτῶν μέσων ἐπιτεταγμένων ἢ μεσεγγυημένων, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν παράγραφον 4α, διὰ δύο ἀναντιρρήτους λόγους:

α) διότι ὁ κανὼν οὗτος λαμβάνει ὡς αἰτιατὸν γεγονὸς μόνον ἀληθεῖς πολεμικὰς πράξεις καὶ οὐχὶ μέτρα ληφθέντα ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως τῆς ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑποτιθεμένης φύσεως καὶ ρυθμιζόμενα ὑπὸ τῆς παραγ. 4δ).

β) διότι ὁ αὐτὸς κανὼν διέπει τὴν προϋπόθεσιν τῆς ὁλικῆς ἢ μερικῆς καταστροφῆς τῆς περιουσίας, ἐνῷ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἀποκλείεται ἡ καταστροφή.

Τὸ πρόβλημα κατὰ ταῦτα δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ εἰμὴ ὑπὸ τὴν ὁρωμένην μορφὴν ὑπὸ τῆς παραγρ. 4δ). ἀλλ' ἡ ἀποζημίωσις διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ πλοίου προορίζεται ἁπλῶς διὰ νὰ συμψηφίσῃ τὸ κέρδος ὅπερ ὁ ἰδιοκτήτης ἤθελεν ἀποκτήσῃ ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ πλοίου ἂν δὲν εἶχε στερηθῇ αὐτοῦ. Ἐπανερχόμεθα συνεπῶς εἰς τὴν χαρακτηριστικὴν ὑπόθεσιν τοῦ διαφυγόντος κέρδους, ἥτις εἰδικῶς ἀποκλείεται ὑπὸ τῆς παραγρ. 4δ), ὡς ἄλλως ἐπίσης ὑπὸ τῆς παραγρ. 4α), ὡς ἐγένετο παραδεκτὸν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς.

Γ') Ζημίαι προσγενόμεναι ἐντὸς τῶν παλαιῶν Ἰταλικῶν ἀποικιῶν.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἕλληνος Διαιτητοῦ, τὰ ἐδάφη τῶν παλαιῶν ἰταλικῶν ἀποικιῶν δέον ὅπως θεωρηθῶσι, κατὰ τὴν ἀκριβῆ σημασίαν τοῦ ἀριθ. 7 τοῦ ἄρθρου 78, ὡς παραχωρηθέντα ἐδάφη καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ, ὡς ἐξομοιούμενα πρὸς τὸ μητροπολιτικὸν ἰταλικὸν ἔδαφος προκειμένου περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου. Ἑπομένως αἱ αἰτήσεις ἀποζημιώσεως αἱ ἀναφερόμεναι εἰς ζημίας προσγενομένας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν παλαιῶν ἰταλικῶν ἀποικιῶν παρουσιάζουν τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα οἷον καὶ αἱ προσγενόμεναι ζημίαι ἐπὶ τοῦ μητροπολιτικοῦ ἰταλικοῦ ἐδάφους, τῶν διατάξεων τοῦ παραρτήματος 14 τῆς Συνθήκης οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐχουσῶν ἐπιρροήν.

Ὁ Ἰταλὸς Διαιτητὴς δὲν συμμερίζεται τὴν γνώμην ταύτην ἥτις δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐξομοίωσις μεταξὺ τῶν παραχωρουμένων ἐδαφῶν καὶ τοῦ μητροπολιτικοῦ ἰταλικοῦ ἐδάφους ἡ καθιερουμένη ὑπὸ τῆς παραγρ. 7 τοῦ ἄρθρου 78 ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ἀφορᾷ μόνον τὰ παραχωρούμενα ἐδάφη δυνάμει αὐτῆς ταύτης τῆς Συνθήκης. Ὁ ἀριθμὸς 7 ἄρχεται ἀκριβῶς διὰ τῆς ἑξῆς ρητῆς ἐπιβεβαιώσεως: «παρὰ τὰς μεταβιβάσεις τῶν ἐδαφῶν τὰς προβλεπομένας ὑπὸ τῆς παρούσης Συνθήκης, ἡ Ἰταλία θὰ παραμείνῃ ὑπεύθυνος κλπ.»

Ὅθεν οὐδεμία διάταξις τῆς Συνθήκης προβλέπει τὴν παραχώρησιν τῶν ἰταλικῶν ἀποικιῶν. Ἡ Ἰταλία ὑπεχρεώθη ν' ἀπαρνηθῇ τὴν κυριαρχίαν της ἐπ' αὐτῶν (ἄρθρ. 23), ἀλλ' ἡ Συνθήκη ἐπεφύλαξε τὴν τύχην αὐτῶν εἰς μελλούσας πράξεις. Εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν δὲν δύναταί τις νὰ ὁμιλῇ περὶ παραχωρήσεως, διότι ἡ ἔννοια αὕτη προϋποθέτει κατ' ἀνάγκην τὴν ὕπαρξιν ὑποκειμένου πρὸς ὃ θὰ μετεβιβάζετο ἡ τέως ἰταλικὴ κυριαρχία.

Ἡ παράγραφος 19 τοῦ παραρτήματος 14 ἥτις ἀποκλείει ὅπως αἱ οἰκονομικαὶ καὶ δημοσιονομικαὶ διατάξεις αἱ ὑπαγορευόμεναι ὑπὸ τῆς Συνθήκης διὰ τὰ παραχωρούμενα ἐδάφη, ἐφαρμοσθῶσιν ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἰταλικῶν ἀποικιῶν, εἶναι—κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἰταλοῦ Διαιτητοῦ—ἡ ἀσφαλεστέρα ἐπιβεβαίωσις τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων ἀρχῶν.

Δ) Ζημίαι ὑλικαὶ ἐπενεχθεῖσαι ἐν Ἰταλίᾳ εἰς ἀπαχθέντας ἐκεῖσε Ἕλληνας ὑπηκόους.

Τὸ σημεῖον ὅπερ χωρίζει τοὺς δύο Διαιτητὰς εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ἀφορᾷ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 78, παραγρ. 1 καθοριζομένην χρονολογίαν (10-6-1940) ὡς χρονικὸν ὅριον τῆς ἰταλικῆς εὐθύνης.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως, ὁλόκληρον τὸ ἄρθρον 78 βασίζεται ἐπὶ μιᾶς οὐσιώδους προϋποθέσεως: ἀποκατάστασιν τῆς οἰκονομικῆς θέσεως τῶν ὑπηκόων τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς ὃ εὑρίσκετο σημεῖον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου (παρ. 1) καὶ ἥτις διεταράχθη ὑπὸ πράξεων ρητῶς προβλεπομένων ὑπὸ τῶν ἑπομένων παραγράφων ὡς γεννητηρίων εὐθύνης διὰ τὴν Ἰταλίαν. Περιουσιακὰ στοιχεῖα μεταφερθέντα ἐν Ἰταλίᾳ, δι' οἱονδήποτε λόγον, διαρκούσης τῆς συρράξεως, δὲν δύνανται νὰ εἶναι ἀντικείμενα τῆς αὐτῆς προστασίας.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὁ Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἀναφέρεται εἰς τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐν Ρώμῃ τὴν 4 Μαρτίου 1952 ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς θαλαμηγοῦ «Τζὶν καὶ Ἀγκοστούρα» (ἀπόφασιν ἄλλως ληφθεῖσαν ἐναντίον τῆς γνώμης τοῦ Ἰταλοῦ Διαιτητοῦ), ἀπόφασιν καθ' ἣν καὶ ἡ ἀπώλεια ἔτι ἢ ἡ ζημία εἰς περιουσιακὰ στοιχεῖα εἰσαχθέντα ἢ κτηθέντα ἐπὶ τοῦ ἰταλικοῦ ἐδάφους μεταγενεστέρως τῆς 10ης Ἰουνίου 1940 παρέχουσι δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς παραγρ. 4 α) τοῦ ἄρθρου 78.

Διαπιστωθείσης τῆς διαφωνίας αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων τεσσάρων σημείων, οἱ δύο Διαιτηταὶ φρονοῦσι παρὰ ταῦτα, ὅτι δὲν ὑφίστανται οἱ ὅροι οἱ ἐπιτρέποντες ὅπως ἡ διαδικασία συνεχισθῇ ἐπὶ τῷ τέλει τῆς λύσεως τῆς διαφωνίας ταύτης.

Ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἡ παροῦσα ἀπόφασις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται νὰ μεταβάλῃ τὸ κατ' ἀποκοπὴν ποσὸν τὸ συνομολογηθὲν μεταξὺ τῶν δύο Κυβερνήσεων ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνόρθωσιν τῶν ζημιῶν τὴν ὀφειλομένην εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς ὑπηκόους αὐτῆς. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ συγκεκριμένη διανομὴ τοῦ ρηθέντος ποσοῦ μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων ἀνάγεται εἰς τὴν σφαῖραν τῆς εὐρυτάτης διακριτικῆς ἐξουσίας τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἢ τῆς Ἀρχῆς ἣν θέλει ἐξουσιοδοτήσει πρὸς τοῦτο.

Εἶναι πρόδηλον ὅτι αἱ λύσεις ἃς ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἢ ἡ Ἀρχὴ ἣν πρὸς τοῦτο θέλει αὕτη ἐξουσιοδοτήσει, θὰ δώσῃ διὰ τὴν διανομὴν τοῦ κατ' ἀποκοπὴν ποσοῦ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων, δὲν δύνανται ν' ἀποτελέσουν προηγούμενον δυνάμενον ν' ἀντιταχθῇ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐπὶ τῆς ἑρμηνείας τοῦ ἄρθρου 78 τῆς Συνθήκης Εἰρήνης.

Δ ι ὰ τ α ῦ τ α

Κατὰ τὰς ἀνωτέρω ἐκτιθεμένας σκέψεις, ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι ὁριστικὴ καὶ ἐφ' ὧν σημείων ἐπῆλθε συμφωνία, ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰς δύο Κυβερνήσεις.

Ἐγένετο ἐν Ρώμῃ, τὴν 31 Ἰουλίου 1953, εἰς δύο κείμενα, Ἰταλικὸν καὶ γαλλικόν, ἀμφοτέρων θεωρουμένων αὐθεντικῶν.

(ὑπ.) Α. ΣΟΡΡΕΝΤΙΝΟ (ὑπ.) Ι. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

---

(2)

ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ ὑπ' ἀριθ. 2733.

Περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1036 ἀπὸ 12.10.53 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου διὰ τῆς ὁποίας ἐκυρώθη ἡ ἐν Ἀθήναις τὴν 12ην Ὀκτωβρίου 1953 ὑπογραφεῖσα Συμφωνία μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς «περὶ στρατιωτικῶν εὐκολιῶν».

ΠΑΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου 1953 σύμφωνον γνώμην τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Κυροῦται καὶ ἔχει πλήρη καὶ νόμιμον ἰσχὺν ἡ ὑπ' ἀριθ. 1036 ἀπὸ 12ης Ὀκτωβρίου 1953 Πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, διὰ τῆς ὁποίας ἐκυρώθη ἡ ἐν Ἀθήναις ὑπογραφεῖσα τὴν 12ην Ὀκτωβρίου 1953 Συμφωνία μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς «περὶ στρατιωτικῶν εὐκολιῶν», ἧς ἕπεται τὸ κείμενον, ὡς καὶ τὸ κείμενον τῆς συμφωνίας εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν.

Πρᾶξις ὑπ' ἀριθ. 1036 τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1953

Περὶ κυρώσεως τῆς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς συμφωνίας «περὶ στρατιωτικῶν εὐκολιῶν».

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης Ὑπουργοῦ, ἀποφασίζει:

Κυροῖ τὴν ὑπογραφεῖσαν σήμερον ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Πρεσβευτοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς συμφωνίαν, μεταξὺ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς «περὶ στρατιωτικῶν εὐκολιῶν», ἔχουσαν ὡς ἀκολούθως:

«ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΒΑ. ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

Σ Υ Μ Φ Ω Ν Ι Α

ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Περὶ στρατιωτικῶν εὐκολιῶν

Τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς, μέλη τῆς Βορειοατλαντικῆς Συνθήκης τῆς ὑπογραφείσης ἐν Οὐασιγκτῶνι τὴν 4ην Ἀπριλίου 1949, ἔχοντα ὑπ' ὄψιν τὰς ἐκ τῆς Συνθήκης ταύτης ἀπορρεούσας εὐθύνας των σχετικῶς μὲ τὴν ἀσφάλειαν καὶ ἄμυναν τῆς περιοχῆς τῆς Βορειοατλαντικῆς Συνθήκης καὶ τὸ ἄρθρον 3 τῆς Συνθήκης ταύτης περὶ ἀναπτύξεως τῆς συλλογικῆς αὐτῆς ἱκανότητος ὅπως ἀμύνηται ἐναντίον ἐνόπλου ἐπιθέσεως, συνῆψαν τὴν ἀκόλουθον Συμφωνίαν.

Ἄρθρον I

1. Διὰ τοῦ παρόντος ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις καὶ τοὺς ὅρους τοὺς καθοριζομένους ἐν τῇ παρούσῃ Συμφωνίᾳ, ὡς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τεχνικῶν συνεννοήσεων μεταξὺ τῶν ἁρμοδίων Ἀρχῶν τῶν δύο Κυβερνήσεων, ἐξουσιοδοτεῖ τὴν Κυβέρνησιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς νὰ χρησιμοποιῇ ὁδούς, σιδηροδρομικὰς γραμμὰς καὶ χώρους καὶ νὰ κατασκευάζῃ, ἀναπτύσσῃ, χρησιμοποιῇ καὶ θέτῃ ἐν λειτουργίᾳ στρατιωτικὰ καὶ βοηθητικὰ ἔργα ἐν Ἑλλάδι, οἷα αἱ ἁρμόδιαι Ἀρχαὶ τῶν δύο Κυβερνήσεων ἤθελον θεωρήσει κατὰ καιροὺς ὡς ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἢ τὴν προαγωγὴν ἐγκεκριμένων σχεδίων τοῦ NATO. Ἡ κατασκευή, ἀνάπτυξις, χρησιμοποίησις καὶ θέσις ἐν λειτουργίᾳ τοιούτων ἔργων θὰ εἶναι σύμφωνος πρὸς συστάσεις, τύπους καὶ ὁδηγίας τῆς Ὀργανώσεως τῆς Βορειοατλαντικῆς Συνθήκης (NATO), ὅπου αὗται εἶναι ἐφαρμόσιμοι.

2. Χάριν τοῦ σκοποῦ τῆς παρούσης Συμφωνίας καὶ συμφώνως πρὸς τὰς μεταξὺ τῶν ἁρμοδίων Ἀρχῶν τῶν δύο Κυβερνήσεων διεξαχθησομένας τεχνικὰς συνεννοήσεις ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς δύναται νὰ φέρῃ, ἐγκαθιστᾷ καὶ στεγάζῃ ἐν Ἑλλάδι προσωπικὸν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τὸ ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν των ὑλικὸν δύνανται νὰ εἰσέρχωνται, ἐξέρχωνται, κυκλοφοροῦν, ὑπερίπτανται ἐλευθέρως ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς τὰ χωρικά της ὕδατα, ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν οἱασδήποτε τεχνικῆς συνεννοήσεως εἰς ἣν ἤθελον προέλθῃ αἱ ἁρμόδιαι Ἀρχαὶ τῶν δύο Κυβερνήσεων. Αἱ ἐνέργειαι αὗται ἀπαλλάσσονται οἱωνδήποτε τελῶν, δικαιωμάτων καὶ φόρων.

3. Αἱ καθοριζόμεναι διὰ τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν προτεραιότητες, ἐπίπεδα καταναλώσεως καὶ τιμολόγια διὰ ὑπηρεσίας ὡς ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, ἀποχετεύσεις, ὑδρεύσεις, μέσα ἐπικοινωνιῶν, μεταφοραὶ προσωπικοῦ καὶ ὑλικοῦ διὰ σιδηροδρόμων δὲν θὰ εἶναι ὀλιγώτερον εὐνοϊκαὶ τῶν ἰσχυουσῶν διὰ τὰς Ἑλληνικὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις.

Ἄρθρον II

1. Μηχανήματα, ὑλικὰ καὶ ἐφόδια τὰ ὁποῖα θέλουν εἰσαχθῇ ὑπὸ ἢ διὰ λογαριασμὸν τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἔχοντα σχέσιν μὲ τὴν κατασκευήν, ἀνάπτυξιν, λειτουργίαν ἢ συντήρησιν τῶν συμφωνηθεισῶν ἐγκαταστάσεων καὶ ἔργων, ὡς καὶ τὸν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Ἀρχῶν ἐφοδιασμὸν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τῶν πολιτικῶν αὐτῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν των, θὰ εἶναι ἀπηλλαγμένα τελῶν, φόρων, τελωνειακῶν περιορισμῶν καὶ ἐλέγχων.

2. Πᾶσαι αἱ κινηταὶ ἐγκαταστάσεις αἱ συναρμολογηθησό-

μεναι ἢ κατασκευασθησόμεναι ὑπὸ ἢ διὰ λογαριασμὸν τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, δαπάναις ταύτης, ὡς ἐπίσης ἅπαντα τὰ μηχανήματα, ὑλικὰ καὶ ἐφόδια τὰ εἰσαχθησόμενα εἰς Ἑλλάδα ἢ ἀγορασθησόμενα ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ ἢ διὰ λογαριασμὸν τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ σχετικὰ μὲ τὴν κατασκευήν, ἀνάπτυξιν, λειτουργίαν καὶ συντήρησιν συμπεφωνημένων ἐγκαταστάσεων καὶ ἔργων θὰ παραμείνουν ἰδιοκτησία τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ θὰ δύνανται νὰ ἐξαχθοῦν ἐξ Ἑλλάδος. Οὐδεμία ὅμως τοιαύτη ἐξαγωγὴ ἢ διάθεσις θέλει γίνει, ἥτις θὰ παραβλάψῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ NATO.

3. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς θὰ ἀποζημιωθοῦν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν ὑπολειπομένην ἀξίαν, ἐφ' ὅσον ὑπάρξῃ, τῶν δαπανῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, βάσει τῆς παρούσης Συμφωνίας, ἀγορασθέντων, ἀναπτυχθέντων καὶ κατασκευασθέντων ἔργων, τὰ ὁποῖα δὲν ἐξήχθησαν ἢ ἄλλως διετέθησαν συμφώνως μὲ τὴν παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἀπὸ κοινοῦ μὲ ἀμερικανικὰ καὶ ἑλληνικὰ κεφάλαια ἀναπτυχθέντων ἢ κατασκευασθέντων ἔργων, ὅταν ταῦτα ἢ μέρος αὐτῶν δὲν θὰ εἶναι πλέον ἀναγκαῖα εἰς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ ποσὸν καὶ ὁ τρόπος ἀποζημιώσεως θὰ καθορίζεται διὰ συμφωνιῶν συνομολογουμένων μεταξὺ τῶν ἁρμοδίων Ἀρχῶν τῶν Συμβαλλομένων Μερῶν. Αἱ διαπραγματεύσεις αἱ σχετικαὶ μὲ τὴν μέθοδον καθορισμοῦ τῆς ὑπολειπομένης ἀξίας τῶν ἔργων τούτων δὲν θὰ δύνανται νὰ παραβλάψουν τὰς ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ NATO συμφωνίας.

Ἄρθρον III

1. Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης Συμφωνίας, αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1, παρ. 3α καὶ 3β τοῦ Ν. Δ. 694)7.5.48 καὶ τὸ Ὑπόμνημα Συμφωνίας μεταξὺ τῶν Κυβερνήσεων Ἑλλάδος καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς τῆς 4ης Φεβρουαρίου 1953, θὰ ἐφαρμοσθοῦν ὑπὸ τοὺς ἀμοιβαίως καθορισθησομένους ὅρους.

2. Αἱ ἐν Ἑλλάδι, βάσει τῆς παρούσης Συμφωνίας, εὑρισκόμεναι Ἔνοπλοι Δυνάμεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς δύνανται ἐπίσης νὰ ἐγκαθιστοῦν καὶ νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ θέτουν ἐν λειτουργίᾳ καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν στρατιωτικὰ ταχυδρομεῖα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἄρθρον IV.

Ἡ παροῦσα Συμφωνία τίθεται ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑπογραφῆς αὐτῆς καὶ θέλει παραμείνῃ ἐν ἰσχύϊ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τῆς Βορειοατλαντικῆς Συνθήκης.

Ἐγένετο ἐν Ἀθήναις εἰς διπλοῦν, εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ἀμφοτέρων τῶν κειμένων ὄντων ἐξ ἴσου αὐθεντικῶν, τὴν 12ην ἡμέραν τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1953.

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος	Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς
ΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ	CAVENDISH CANNON»

Ἐκδόσαν πρὸς τοῦτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1036 πρᾶξιν του δημοσιευθησομένην εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ κυρωθησομένην διὰ Νόμου.

Ὁ Πρόεδρος — Τὰ Μέλη

Εἰς τὸ προοίμιον τῆς διὰ τῆς ὡς ἄνω πράξεως κυρουμένης συμφωνίας καὶ εἰς τοὺς στίχους 7 καὶ 8 αὐτοῦ, ἡ λέξις «αὐτῆς» ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ὀρθῆς «αὐτῶν». Ἐπίσης εἰς τὸ ἄρθρον III παράγρ. 1 καὶ εἰς τὸν προτελευταῖον καὶ τελευταῖον στίχον ἡ λέξις «καθορισθησομένους» ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ὀρθῆς «συμφωνηθέντας».

AGREEMENT

Between the Kingdom of Greece and the United States of America Concerning Military Facilities

The Kingdom of Greece and the United States of America being parties of the North Atlantic Treaty, which was signed at Washington on April 4, 1949 and having regard to their respective responsibilities under the aforesaid Treaty to provide for the security and defense of the North Atlantic Treaty Area, and under Article 3 thereof to develop their collective capacity to resist armed attack, have entered into the following Agreement:

Article I

1. The Government of Greece hereby authorizes the Government of the United States of America, subject to the terms and conditions set forth in this Agreement and to technical arrangements between appropriate authorities of the two Governments, to utilize such roads, railways and areas, and to construct, develop, use and operate such military and supporting facilities in Greece as appropriate authorities of the two Governments shall from time to time agree to be necessary for the implementation of, or in furtherance of, approved NATO plans. The construction, development, use and operation of such facilities shall be consistent with recommendations, standards and directives from the North Atlantic Treaty Organization (NATO) where applicable.

2. For the purpose of this Agreement and in accordance with technical arrangements to be agreed between the appropriate authorities of the two Governments, the Government of the United States of America may bring in, station and house in Greece United States personnel. United States Armed Forces and equipment under their control may enter, exit, circulate within and overfly Greece and its territorial waters subject to any technical arrangements that may be agreed upon by the appropriate authorities of the two Governments. These operations shall be free from all charges, duties and taxes.

3. The priorities, rates of consumption and charges established for the United States Armed Forces for such services as electric power, sewerage, water supply, communication systems, and freight and personnel trasportation by rail, will be no less favorable than those established for the Greek Armed Forces.

Article II.

1. Equipment, materials and supplies imported by or on behalf of the Government of the United States of America in connection with the construction, development, operation or maintenance of agreed installations and facilities and the official support of the United States Forces, civilian components, and their dependents shall be exempt from all duties, taxes, custom restrictions and inspections.

2. All removable facilities erected or constructed by or on behalf of the Government of the United States of America at its sole expense and all equipment, materials and supplies brought into Greece or purchased in Greece by or on behalf of the Government of the United States of America in connection with the construction, development, operation and maintenance of agreed installations and facilities will remain the property of the Government of the United States of America and may be removed from Greece. No such removal or disposition will be undertaken which will prejudice the mission of the NATO.

3. The United States of America will be compensated by the Greek Government for the residual value, if

any, of the facilities acquired, developed and constructed at United States expense under the present Agreement and not removed or otherwise disposed of in accordance with paragraph 2 of this Article, including those facilities developed or constructed jointly by United States and Greek funds, when such facilities or any part thereof are no longer needed by the military forces of the United States. The amount and manner of compensation shall be in accordance with agreements to be made between the appropriate authorities of the contracting parties. Negotiations as to the method for treating the residual value of these facilities will be without prejudice to agreements within the NATO.

Article III

For the implementation of this Agreement the provisions of Article I, paragraphs 3a and 3b of Legislative Decree 694 of May 7, 1948, and the Memorandum of Understanding between the Government of Greece and the Covernment of the United States dated February 4, 1953, shall de applied in accordance with terms mutually agreed.

2. Fhe United States Armed Forces in Greece under this Agreement may also establish and continue to use or operate United States military post offices.

Article IV.

The present Agreement will come into force from the date on which it is signed, and will remain in effect during the period of the validity of the North Atlantic Treaty.

DONE at Athens in duplicate, in the Greek and English languages, the two texts having equal authenticity, this 12th day of October, 1953.

For the Kingdom of Greece	For the United States of America
ST. STEPHANOPOULOS	CAVENDISH CANNON

Ἐν τῇ Β. Ἑλληνικῇ Πρεσβείᾳ Οὐασιγκτῶνος 31 Ὀκτωβρίου 1953

ΠΑΥΛΟΣ
Β.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΓΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

Θ. ΚΑΨΑΛΗΣ, Δ. ΜΠΑΜΠΑΚΟΣ, ΠΑΤΣ. ΛΤΚΟΥΡΕΖΟΣ, Κ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ, Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ, Χ. ΨΑΡΡΟΣ, Λ. ΛΑΜΠΡΙΑΝΙΔΗΣ, Π. ΣΙΦΝΑΙΟΣ, Σ. ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, Σ. ΓΕΩΡΓΟΤΛΗΣ, Σ. ΓΤΑΛΙΣΤΡΑΣ, Λ. ΕΤΤΑΞΙΑΣ, Α. ΚΑΡΑΘΟΔΩΡΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.
Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Νοεμβρίου 1953

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ
Δ. ΜΠΑΜΠΑΚΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ